

Gientje's verjaardag was een heerlijk feest.
Alles was even gezellig, alle spelletjes vlotten en iedereen had plezier.
Cootje's zusjes en broer mochten komen taartjes eten en voldaan ging Gientje dien avond slapen.

Maar het mooie cadeau dat ze op andere verjaardagen steeds van Vader en Moeder kreeg, had ze nu niet gehad. In plaats daarvan kreeg ze het poppetje weer terug. Maar het kopje stond er nu los op en bij elke beweging die men maakte, schudde het zachtjes „Nee.”

Dat had Vader laten maken.

Het poppetje stond weer op zijn gewone plaats op den schoorsteen.

Het stond daar zoo lang Gientje in dat kamertje woonde.

Later toen Gientje een eigen huis had, kreeg het een plaatsje in haar huiskamer en nog veel, veel later vertelde Gientje, haar eigen kleine kindertjes de geschiedenis van het Japansche Poppetje.

BEDELVERSJE.

Heb jelui ook wat te eten
voor een armen muzikant,
die des zomers met zijn liedjes
rondzwerft door 't land?

Tiere-liere . . . speelt zijn fluitje
's morgens vroeg en 's avonds laat
in de bosschen en de velden,
in een arme straat.

Fuut . . . fuut . . . speelt zijn clarinetje;
Tuu-ùùt roept zijn blijde slag . . .
't Kost je niets, al wou je luistren
heel den lieven dag!

Ach, nu ligt een dikke, witte
sneeuwlaag op 't bevroren land . . .
Heb jelui ook wat te eten
voor je muzikant?

C. WILKESHUIS.